

Đôi Mắt

Tác Giả: Trn Trung Đo
Chúa Nhật, 11 Tháng 1 Năm 2009 07:16

Đôi mắt. Vâng, đôi mắt của người con gái đứng bên kia hàng song sắt nhìn về phía tôi. Cô gái vẫn đứng đó mãi đêm đêm nghe tôi hát. Mắt khoanh cách không xa lắm nhưng tôi và cô như đang thuộc về hai thế giới khác nhau. Cô gái đang bị giam trong khuôn hình sắt tối tăm, và tôi ở bên ngoài, còn mắt chút tự do. Mỗi tuần trở về đó, tôi chỉ nhìn ra bóng mắt của cô gái qua đôi mắt sáng. Mãi cho đến đêm trăng rằm, khi bóng mắt người con gái với mái tóc hớt chớm ngang vai dần dần hiện ra rõ nét, soi nghiêng nghiêng trên bề mặt ngời loang lổ của mắt trở nên tiu hớt đến thành thành giam thả xã, tôi mới biết cô là mắt cô gái còn rớt rớt. Nhưng đêm trăng như thế, tôi thấy bóng cô gái ngã dài ra ngoài song sắt, đôi tay như vịn vào thanh sắt rồi, khuôn mặt trái soan nhu hòa đang nhìn về phía có tiếng đàn của tôi.

Giòng sông nào đã đem người tình đi biệt biệt

Mùa thu nào đã đem người về thăm bên xa

Hoàng hôn bay, bay mãi bên trời mờ

Vết đời sim, ta như người vô bờ

Ta vẫn chờ em đến giờ giờ sim già đó

Đôi hái dăng người mắt đóa đem tình người

Đêm nguyệt tằm ta gửi em trong gió

Sáng lung linh hiện ta khóc bao giờ ....

Bài Thu Hát Cho Ng i c a Vũ Đ c Sao Bi n đi theo tôi t nh ng ngày còn Đà N ng. Thành phố đó, ngày xa, nh ng bu i chi u tôi th ng ng i d i g c đây cây đa tr c sân ph ng Th c Gián, bên h m 220 Hùng V ng và khóc tu i th bay.

Khi tôi n lên, bài hát theo tôi vào đ i h c. Nh ng đêm hè không ng đ c trong căn gác tr trên đ ng Ki u Công Hai, tôi th ng ôm đàn ra ngoài hiên ngâm nga Thu Hát Cho Ng i. Bài hát có s c thu hút đ n n i c phòng b n tôi đ a nào cũng thích và t p bài hát đó. M t tên b n cùng phòng, Trn Thanh Liêm, cũng nh bài Thu Hát Cho Ng i mà quen đ c cô gái c ng con ông ch m t pharmacy đ u ph đ p tuy t v i. Sau 1975, Liêm c i cô ta làm v và đ a nhau v i Đà N ng. Tôi i Sài Gòn, kéo lê l t cu c đ i sinh viên trong “thiên đ ng xã h i ch nghĩa” v i khoai mì và bo bo cho đ n 1979 thì b n tôi b y đ a cùng r nhau v t biên qua ngã B c Liêu.

Dĩ nhiên nh đã k , c b n chúng tôi đi h t và b b t m t n. Công an ph ng B y, th xã B c Liêu trói c nguyên băng đ a v tr i giam th xã, ch làm th t c gi i đi tr i Cây Đ a. Má tôi t Sài Gòn khó khăn và t n kém l m m i đ n thăm đ c m t n. Tôi khuyên má tôi đ ng xu ng n a: “ t tù th i gian con s v . Th i bu i này, v t biên t tù nh đi ch , ch ng ph i t i tr ng gi ng ng n , má đ ng đi xa v t v ”. Má tôi t m yên tâm ra v . B n tôi b y đ a, cùng v i 40 tù nhân khác, b giam trong m t phòng h c. B n tôi là nh ng k đ n sau nên b tên tù tr ng, ti ng lóng đ g i tên Tr t T Phòng, x p n m sát thùng c u. Mùi hôi th i b c lên. M y ngày đ u không ăn đ c, đêm không th nào ch p m t đ c.

Thông th ng, sau khi làm xong th t c, tù v t biên b chuy n h t v tr i Cây Đ a, m t tr i tù th t s , n i ti ng kh t khe i mi n Tây, có d o nh t c ch c ngàn tù v t biên. Nghe đầu hình ph t đ u tiên trong ngày nh p tr i là c o tr c đ u. N u không bi t cách dứt lót cho đám cán b , công an t nh, m i tù v t biên s b giam t sáu tháng đ n m t năm tr c khi đ c tr t do. Nhi u tù v t biên b nh t c hai ba năm, đ n gi n, vì tù quá đông nên tên trong s sách tù nhân nhi u khi b th t l c.

Không hi u sao, l n đó, tr i tr ng tr i giam th xã đ i ý gi b n tôi l i. M t bu i sáng, tr i tr ng Nguy n Văn Ninh t p trung b n tôi trong sân tr i, v i gi ng B c n ng ch ch, lên c n gi ng hu n m t h i, đ i ý: “Các anh có h c và còn quá tr , ch vì nghe l i đ d và l ng g t mà cam tâm b t qu c ra đi. L ra các anh b đ a đi Cây Đ a giam và lao đ ng m t năm, nh ng sau khi đ c các bài t ki m, nh n th y các anh có ý th c, bi t vi c làm sai trái c a mình, chúng tôi khoan h ng và gi các anh l i đ lo công vi c c a tr i. Các anh đ c c trong căn nhà lá cu i tr i, đ c phân công lao đ ng và ki m soát l n nhau. Sau m t th i gian, ít nh t là 4 tháng, n u các anh ch ng t hành vi t t, lao đ ng t t, chúng tôi s đ ngh lên y Ban Nhân Dân Th Xã tr t do cho các anh”.

Trĩ trng Nguy n Văn Ninh ngng vài giây trc khi g n gi ng: “Đi u quan trng các anh ph i ghi nh , b t c ng i nào trong s các anh tr n tr i, s còn l i s b còng 3 tháng trong phòng t i và chuy n đi Cây D a. N u k tr n tr i mà b b t chúng tôi s b n b ngay t i ch ”.

Th là nh tài vi t lách khéo mà bài t ki m c a b n tôi l t đ c vào m t xanh c a tr i trng. Trong trng đ i h c, b n sinh viên chúng tôi là m t nhóm văn ngh , làm th vi t lách nên n u c n ph i lách đ s ng còn, b n tôi lách không đ n n i t l m. Nh l i m y tu n tr c đó, b y đ a b x p ng i m t hàng dài nh thu đi thi tú tài, trong văn phòng ban qu n lý tr i, v a vi t t ki m v a nhìn nhau c i. M t bng b y th ng gian m c n n bóp trán nghĩ ra m i đi u h p lý và thê th m nh t trên đ i đ tr l i câu h i s m t và quy t đ nh “đ ng c nào đã làm cho anh b t qu c ra đi”. Không gi ng nh các t i ch ng phá cách m ng ph i bi n lu n quanh co, liên h đ n ng i này ng i khác, chuy n v t biên ch quanh đi qu n l i nh ng lý do nghèo nàn, cha m già em đồng, chén c m manh áo, b b n bè r rê mà b t qu c ra đi, bây gi thì h i h n i là h i h n, ch mong đ c cách m ng khoan h ng, th s làm l i cu c đ i, tình nguy n đi thanh niên xung phong, làm th y l i, an ph n h c hành, làm đúng kh u hi u “góp ph n xây đ ng đ t n c t i đ p h n m i l n hôm nay”, s không bao gi tái ph m, v.v...và v.v... May m n thay, dù vi t toàn là chuy n vô h i mà k t qu l i thành công ngoài s t ng t ng. V sau, tôi cũng bi t thêm, ngoài lý do vi t lách, b n công an còn tin t ng r ng n u đ c phân công n u ăn, phân ph i c m n c, b n tôi s không ăn c p th c ăn nh đám tù hình s đ u tr m đuôi c p đối rách đã làm t tr c t i nay.

Trĩ giam chúng tôi ch có 3 phòng giam, m t dành cho n và hai phòng dành cho nam. T ng s tù nhân ch vào kho ng 100 ng i. Trĩ thu c quy n qu n lý c a th xã và là n i giam các t i hình s nh nh tr m c p v t, đ đ m, đánh l n, buôn bán gian l n ch tr i, móc túi. Nh ng t i đ i hình, t i ch ng phá chính quy n đ u b chuy n qua các tr i tù xa xôi trong vùng U Minh r ng sâu n c đ c, đ c g i b ng cái tên vô cùng nhân h u là “tr i c i t o” và tr c ti p đ t đ i quy n qu n lý c a B N i V C ng S n. Vi c canh gác tr i th xã cũng không có gì g i là quá ch t ch . M i ngày tù nhân ph i đi lao đ ng t sáng đ n chi u. Đàn ông thì đi làm ru ng, đàn bà thì nh c , t i rau. Su t hai m i b n gi , công an thay phiên ng i canh phía ngoài sân tr i. Th nh tho ng, anh chàng đ ng đ y, th b đ c hành lang m i phòng đ coi ngó đám tù. M c dù an ninh l ng l o nh ng t ngày tr i đ c thành l p đ n nay ch a x y ra m t v tr n tr i nào. Lý do vì đa s tù nhân là ng i trong làng, trong xóm, trong th xã. T công an cho đ n tù nhân đ u bi t nhau. Nhi u khi l i còn là bà con giòng h v i nhau nên dù có tr n lên tr i cũng không thoát. “Đi mô r i cũng v Hà Tĩnh” nh đám tù nhân th ng nói. Hoàn c nh b n tôi còn t h n th . Tr n c đám b y th ng thì không đ c, tr n t ng đ a thì không khó nh ng làm sao n b b n bè l i ch u đ n. Mai m t v Sài Gòn còn m t mũi nào ngó nhau. Trĩ trng Nguy n Văn Ninh đã t ng c nh cáo tr c đó sao, c m t th ng tr n đ c thì c b n còn l i mang t i thay. Không đ a nào mu n b còng 3 tháng và đày đi Cây D a thêm m t năm. “Ph i an toàn rút v l i Sài Gòn r i m i bày keo khác”. C b n đ ng ý nh th và ngoé tay nhau l i cho đ n ngày đ c tr t do.

Tôi m y u nh t trong b n nên đ c giao cho công vi c đ t ng i đi nh c rau mu ng. Ban đêm, n u tr i không m a, tôi th ng ng i trên b đá phía cu i sân tr i, tay gõ mu ng, mi ng ngâm nga nh ng bài hát cũ cho đ bu n. M t cán b ng i mi n Nam, tên Hoàng, có máu vẫn ng , nghe tôi hát, cũng t i g n nghe. Dĩ nhiên trong nh ng lúc nh th tôi th ng hát nh ng bài dân ca hay tình ca vô t i v . Khi đ c đ ngh đóng góp m t bài, anh chàng công an g c du kích B ch Liêu, ch i ngay bài “Đêm Bu n T nh L ” v i g ng Ch Linh đ c s t. Tôi bu n c i th m nghĩ anh chàng này không bi t và cũng không hi u gì v n i dung c a bài hát. Dù là du kích tr thành công an xã, anh ta sinh ra và l n lên i mi n Nam, và đ ng nhiên v n thích hát nh c mi n Nam h n là nh ng gi ng ca the thé mi n B c mà chính anh cũng có l n tâm s : “tôi không hi u h đang hò hét chuy n gì”.

M y ngày sau, anh chàng công an Hoàng ng a ng , ra xóm tìm m t cây đàn guitar đem v nh tôi đ y anh đàn. Cây đàn cũ, t lâu không ai s đ ng, ch c a nó ch c đã v t biên, đng đ y b i nh ng nghe cũng x n xang trong nh ng đêm khuya thanh v ng. Và cũng t b đá đó, tôi nh n ra đôi m t Bích Vân nh hai ánh sao đêm hi n ra t khung t i.

Đúng, tên cô gái là Bích Vân. Tôi bi t tên nàng trong m t bu i chi u đ a đám n tù đi nh c i bãi rau mu ng sau tr i. Cô không đ p nh s t ng t ng quá s c phong phú c a tôi qua ánh trắng lung linh huy n o đêm nào nh ng là cô gái đ th ng, đ p nhu hòa pha m t chút h n nhiên c a th i h c trò ch a qua h t. Tôi không h i nh ng đoán ch ng cô ta kho ng hai m i tu i. Bích Vân nhìn tôi: “Anh hát r t hay. Bích Vân nghe đ n thu c lòng nh ng không bi t bài hát đó tên gì?” Tôi đ p: “Đó là bài Thu Hát Cho Ng i c a Vũ Đ c Sao Bi n”. Bích Vân nh nh : “Bài hát hay, ng i hát hay và tên c a ng i vi t b n nh c cũng hay”.

Nh ng ng i b n tù c a Bích Vân hình nh đã bi t chuy n cô ta th ng đ ng c a s nghe tôi hát nên m m c i nhìn chúng tôi v i ánh m t trêu ch c. M t bà đ ng tu i bu t mi ng: “Hèn chi m y ngày nay c tình nguy n làm c công tác đ c u tiêu đ đ c ra ngoài”. Bích Vân đ m t cú đ u.

Và c th , m i chi u nh c rau mu ng, trên đ ng đ a nhóm n tù v i phòng, chúng tôi có vài phút nói chuy n v i nhau. Vì s công an b t g p, chúng tôi không dám nhìn th ng nhau lâu ch đ ng nói gì là m t cái n m tay. Hai đ a gi b nhìn tr i và nói nh ng câu ng n ng i: “Anh quê i đâu?” Tôi đ p: “Qu ng Nam Đà N ng”. Nàng l i h i: “Xa quá nh . Gia đình em cũng g c mi n Trung nh ng vào Nam t khi em m i ra đ i. Ba m anh v n còn ngoài Qu ng hay đã vào Sài Gòn?”

Tôi li đáp: “Sài Gòn”. Cô th, cô ta nh m t cô giáo đang h i bài h c trò. T chuy n gia đình cho đ n chuy n tr i m a tr i n ng. Bích Vân thích h i nh ng không thích tr li. Cô không thích nói v mình. Nhi u khi n u ph i nói, cô ta không bao gi kh ng đ nh, ch m cho qua chuy n.

M t bu i chi u trong gi gi i lao, d a l ng vào t ng, Bích Vân ch t khám phá ra nh ng dòng ch tr con còn in d u d i hàng rêu trên b t ng tr i giam, m t nàng ch t sáng lên m t cách h n nhiên đ a tay ch vào hàng ch ngu ch ngo c đã nh t nhòa theo năm tháng: “Anh bi t không, đây là tr ng ti u h c cũ c a em.

Hàng ch kia làm c a đám b n bè em vi t h i l p năm”. Gi ng nàng tr m xu ng trong cay đ ng: “Tr ng bây gi là nhà tù và em v ng i trong l p h c nh ng không ph i là h c trò cũ mà nh m t tù nhân. M a mai quá anh nh ?” N u đây là quán café hay trong sân tr ng đ i h c, có l câu chuy n tr ng h c bi n thành nhà tù là m t đ u đ máu Qu ng tôi sôi lên, thao thao b t tuy t v cách m ng, nhân quy n, c m áo. Nh ng tr c m t Bích Vân, tôi ngh n l i không nói đ c. Tr c m t tôi không ph i là m t đ tài, m t câu chuy n, m t vi n nh mà là m t th c t, m t con ng i b ng x ng b ng th t, m t ng i con gái tu i hai m i đang ch u đ ng n i b t h nh c a m t giai đ an l ch s th m kh c. Nh ng n n nhân vô t i đ y th ng tích đang qu n qu i trong màn cu i c a m t v th m k ch quê h ng. Tôi c làm v i b t chút đau xót trong lòng cô b ng nh ng tri t lý v n h c đ c trong nh ng quán café ngoài Th Vi n Qu c Gia ngày nào: “Không ai bi t ch c nh ng gì s x y ra cho đ i mình, nh ng m t đ i u mà anh và em có th bi t đ c, làm đ c trong hoàn c nh này là tìm cho mình m t hy v ng đ s ng và ph i s ng tr n v n cho hy v ng đó. S k di u không bao gi đ n n u không có hy v ng”. Bích Vân tr li trong lúc v n nhìn đăm đăm vào hàng ch : “Cám n anh, em s nh nh ng đ i u anh đ n, hãy hy v ng và r i s k di u s đ n”. Tôi mu n c m tay nàng nh ng không dám. Hai đ a đ ng bên nhau d i chân t ng tr i giam và cũng là tr ng h c cũ c a Bích Vân, l ng nghe ti ng v t kêu và th m mong nh ng tia n ng c a bu i chi u vàng th m ng kia đ ng bao gi t t.

M t l n trong lúc ch Bích Vân r a tay sau bu i chi u nh c : “T i sao Bích Vân ph i vào đây?” Bích Vân v n c m c i r a tay nh không nghe tôi h i, mãi đ n khi tôi l p l i câu h i l n th hai, nàng m i đáp th t nhanh và th t nh : “Em buồn thu c tây và b b t”. À ra th, tôi yên tâm t nh. M t ng i con gái nh nh n, xinh đ p và hi n h u nh Bích Vân không th nào đi ăn tr m ăn c p c a ai đ b b t. Th y tôi không nói gì thêm, nàng ng c m t: “Anh đang suy nghĩ gì, không tin em sao?” Tôi v n v ra m t: “Anh tin ch, anh tin ch, anh tin m t ng i nh em không th làm chuy n gì th ng luân b i lý, còn chuy n buồn thu c tây, r i g p xui thì b b t, có gì mà ng i, ra tù đi buồn ti p”. Vai nàng ch t rung lên và hai hàng lông mày cong c a nàng nhú l i nh ng không nói gì. Chuy n t c a tôi, Bích Vân hình nh đã bi t đám sinh viên b n tôi b b t vì t i v t biên, nên nàng không h i lý do, thay vào đó, Bích Vân h i v nh ng đ

tính sau khi tôi đi c th : “Ra tù, anh có tìm cách v t biên n a không?” Tôi ch ng ch n ch : “Đ ng nhiên. Anh không còn đ t s ng nào khác n a. Gi y t b t ch thu, h kh u b c t. Anh không còn là dân c a n c này n a. Anh ch còn m t con đ ng là đi cho đ n khi nào đi đ c m i thôi”. Bích Vân tr m ngâm không nói. Nàng ng c nhìn đám mây xanh nh tên nàng đang bay vô đ nh trên b u tr i, mãi m t lúc sau m i h i: “Anh c m gì nh t bây gi ?” Tôi suy nghĩ khá lâu r i đ p: “Anh có quá nhi u c m và t t c g n nh đ ng h ng”. Và tôi nhìn th ng vào đôi m t Bích Vân h i nàng m t cách nghiêm trang: “Ra tù anh s tìm cách đ đi ti p, Bích Vân, em có th cùng đi v i anh không?” Nàng l c đ u, nói nh v a đ tôi nghe: “Không, em còn m và ba đ a em nh . Ba em không bi t s ng ch t n i đâu. Em ph i l i đ lo cho m và các em”. Và nàng ngh n ngào: “Anh có bi t r ng anh đang tàn nh n m t cách h n nhiên không?” Bích Vân không ch tôi ph n ng hay bi n b ch, nàng xoay ng i b c đi, c gi u hai gi t n c m t đang lăn tròn t đôi m t bu n nh mùa đ ng. Nàng v i v b c vô phòng giam n nh đi tìm m t ch yên tnh đ đ c khóc m t mình. Hai tháng sau, Bích Vân đ c th . Trong c nh nh n nh p c a ngày th tù, tôi không nói v i Bích Vân đ c gì nhi u. V l i, ch ng bi t gì đ nói. Tôi còn không lo n i cho tôi thì còn lo cho ai khác đ c. L i h a h n c a m t tên tù thì có gì giá tr . Hai đ a đ ng trong sân tr i. Bích Vân nói bâng qu : “Anh thích đ c t do không?” Tôi kh ng đ nh: “Dĩ nhiên, anh c n ra kh i n i này g p”. Bích Vân l c đ u: “Em thì khác, b ng đ ng em thích l i. Anh b o em ph i tìm hy v ng nh ng ch ng th y hy v ng nào dành cho em phía bên kia hàng rào. Ít ra ở đây em còn có anh”. Tôi đ p: “Em còn m , còn các em, còn t ng lai đang ch Bích Vân. Em ph i hy v ng và s ng v i hy v ng đó”. Bích Vân chua chát: “T ng lai , em không thích ch này, nó có th là ngày mai và cũng có th không bao gi đ n”. Nàng nói ti p nh đang m : “Em thu c lòng bài hát r i. Mai này em s t hát l y, không c n anh n a”. Và nàng m t mình hát nh : “Giòng sông nào đ a ng i tình đi bi n bi t”. Tôi nhìn Bích Vân hát và c gì chúng tôi bi n thành hai con chim h a mi, cùng bay ra kh i n i này mà không ai hay bi t. Chúng tôi s bay đi th t xa, băng qua khu r ng già, đ n bên m t dòng su i mát, n i đang có đàn nai t đang s ng hi n hòa, n i có nh ng đ i sim tím ng t, không m t bóng con ng i, n i đó không có nhà tù, không có chém gi t, không có máu ch y. Nh s c nh ra đ i u gì h tr ng, Bích Vân b c thêm m t b c g n h n và nói nh d n dò: “Em s g i c m n c cho anh m i ngày”. Tôi l c đ u: “Cám n Bích Vân nh ng anh không thi u l m..”. Tôi ch a nói h t câu, Bích Vân v t quay ng i hôn th t nhanh vào m t tôi và b c đi ra kh i c ng tr c khi tôi k p nói năng gì.

Nh ng ngày sau đó, m i ngày tôi đ u nh n đ c th c ăn do m t ng i n u c m tháng trong th xã đ m đ n. Nh ng Bích Vân thì không. Ng i đàn bà đ ng tu i mang c m cho tôi bi t Bích Vân ghé ti m c m c a bà, đ t ti n n u c m và đ m cho tôi hàng tháng. Ngoài ra, nàng không đ n dò gì khác. Bích Vân, ng i con gái có đôi m t sáng và bu n hiu h t nh hai bóng sao đ m đó đã không còn tr l i.

T đó tôi cũng không còn ng i hát m t mình trên b đá cu i tr i giam. Tôi không bi t đó có ph i là tình yêu hay ch là tình ng i, tình th ng h i. Tôi ch a bao gi đ c hôn nàng, th m chí ch a m t l n c m l y bàn tay xinh xinh nh nh n c a nàng. Nh ng lòng tôi, m i lúc đ m v , v n th y nh dáng Bích Vân trong nh ng bu i chi u, nh chi c nón lá rách vi n trên lu ng rau

muäng, nhä mái tóc häc trò bay trong chiäu vàng, nhä nhäng giät mä hôi chäy dài trên väng trắng räng, và nhä mùi häng tóc näng nàn. Mäi đêm, tôi vän thän thä nhìn vä phía cäa sä träi giam nhä đä tìm đôi mät Bích Vân, nhäng hai ánh sao träi kia đã tät.

Tháng sau tôi đäc thä. Tuän träc đó, khi väa đäc công an Hoàng báo tin, tôi nän nängäi đem cäm tìm dùm Bích Vân và báo cho nàng biät tôi sä chä nàng ä quán näc cäa dä Năm ngoài cäng träi sau giä thä. Ngäi đäc đem cäm häa sä giúp tôi. Nhäng ngày tôi ra tù, Bích Vân vän không đän. Tôi ngäi mät mình đem tâm sä trang träi cùng dä Năm. Dä Năm läng nghe chăm chú. Bà nói väi tôi bäng tät cä cäm thông và hiäu biät: “Cäu vä đä tìm cách mà đi. Đäng nghĩ đän cô ta näa. Tôi cũng biät Bích Vân. Hoàn cänh cô äy rät đáng thäng nhäng không phäi cô ta vì bán thuäc Tây mà bä bät đâu”. Dä muän nói tiäp nhäng nhä chät biät mình väa lä läi nên däng läi, khoát tay: “Thôi, säp hät xe vä Sài Gòn räi. Cäu vä đi. Chúc cäu bình an trong län đi täi. Tôi tin Bích Vân sä không bao giä gäp cäu, dù cäu có ngäi đây suät đêm nay, hay đi tìm khäp thä xã cũng thä thôi. Hai cô cäu chäng ai có läi gì. Cũng vì hoàn cänh thôi. Näu là cäu, chäc cäu cũng không có chän läa nào khác. Gäp nhau đä làm chi. Cäu chäc hiäu ý tôi”. Tôi đäng däy trä tiän ly näc. Dä Năm không nhän. Bà dút tä giäy bäc vào tay tôi, ôn tän: “Cäu giä đä uäng näc đäc đäng”.

Chuyän xe đä chät vä Sài Gòn trong khi träi đã täi. Trên bäu träi đäy mây đen, bäng xuät hiän lên hai ngôi sao rät xa và rät nhä. Väng, đôi mät Bích Vân, đôi mät ngäi con gái đáng thäng, đáng yêu đang nhìn xuäng tôi. Tôi mäm cäi nhìn sâu vào đôi mät nàng và thäm hát nhä chä đä mäi nàng nghe: “Ta vän chä em đäi i gäc sim già đó, đä hái däng ngäi mät đäa đäm täng tä”.